

Iris Schmidtová

Sníh

Prameny vlasů, které mu při kýchnutí spadly do obličeje, si zase shrnul rukou za ucho. Zapřel se zády o sedadlo a utřel se pod nosem. Ze žlutého, ztěžka na krajinu doléhajícího nebe se spustil krupicovitý sníh, i když byla teprve polovina října. Karlovi se chtělo zívnout, otevřel doširoka ústa a požitkářsky zhluboka vydechl. Roztáhl rty a prohlédl si v zrcátku zuby. To mu radili, bleaching, a obrat se hned zdvojnásobí; krásnému úsměvu se promíne i největší lež, říkal referent na školení, jemuž mezi zuby bílými jako slonová kost perlila sladká slova. To chtěl i on, Karl Müller, chtěl říkat: kvalitou k úspěchu, banality, v perlivém třpytu zaobalené nepravdy, nabělené lži.

Silnice se vinula v protáhlých serpentínách vzhůru do hor, sněhové vločky vířily před předním sklem stále prudčeji, stěrače pomalu nestíhaly udržet volný výhled. Navíc se zešeřilo, silnice byla jen spoře osvětlená a lampy daleko od sebe. Když Karl jednu z nich míjel, spatřil mokré větve s chomáčky sněhu. Pak už osvětlení končilo. Karl zapnul dálková světla, ale jejich zář téměř úplně pohltilo sněžení.

Že hotel leží daleko od vsi, mu v telefonu vysvětlila už žena v turistické kanceláři. Ale pokud se nebojí zajižďky..., a navíc je to velmi domácký penzion, v klidném prostředí, obklopený lesem, proto si ho zamlouvají turisté, kteří dokážou ocenit dlouhé, nerušené procházky nedotčenou přírodou.

Cesta stále stoupala, Karl by nedokázal říct, jak dlouho už takhle jede. Připadalo mu, že už několik hodin ztrácí pojem o prostoru a čase. Motor zněl tlumeně, jen někdy zavyl, když bylo stoupání za zatáčkou příliš prudké, pak pohon zase zabral a auto se zvolna propracovávalo do vrchu.

Pak se najednou cesta dělila, Karl zastavil u krajnice, zapnul uvnitř vozu světlo a podíval se na mapu. Ale na ní žádná silnice zakreslená nebyla, jen sjezd z dálnice do obce. Karl vystoupil z vozu a hned se dostal do silné fujavice. Opřel se o příkrou břidličnatou stěnu, která tvořila v těchto místech malý převis a alespoň trochu ho chránila. Ze skály vyrůstaly rampouchy silné jako paže. Karl se snažil rozpoznat, která z cest by mohla vést nahoru k hotelu, ale v silné nepolevující vánici téměř nic neviděl. Sedl si zpátky do auta, pustil motor a řekl si, že to zkusí nazdařbůh. Vtom uviděl, jak se ze tmy vydělily dvě postavy zahalené do kapucí a pomalu postupovaly bílým bouřícím živlem. Karl spustil okénko, vystrčil ruku a zavolal: Prosím! Která z těchto cest vede k hotelu...?! a hned měl ústa plná sněhu. Postavy pomalu ani nezdvihly hlavy, jen se ještě k sobě víc přitiskly, a jedna z nich napřáhla ruku v jednom směru. A pak už mu zmizely z očí ve tmě rozvířené sněhem, tak rychle, že za nimi Karl ani nestačil zavolat díky.

Cesta, kterou mu turisté ukázali, stoupala dlouhým povlovným obloukem do hor. Sněžení trochu zesláblo, takže Karl mohl vypnout stěrače. Záhy spatřil prokmitávat mezi černými větvemi stromů jantarově zbarvené světlo, a když přijel blíž, rýsovaly se před ním nejasné obrysy domu. To musel být jeho hotel, a Karl už také rozpoznal ceduli: Volné pokoje! Na parkovišti stálo jediné auto, a Karl podle značky usoudil, že nepatří hotelu. Zaparkoval hned

vedle, vzal z vedlejšího sedadla kabát a příruční kufřík, z kufru vytáhl cestovní kabelu a zamířil ke vchodu.

Musel zazvonit, dveře byly zamčené. Chvilí to trvalo, než někdo otevřel. Karla přivítalo vysoké, hubené děvče v šedivém pulovru, jemuž se pod látkou jasně rýsovala ňadra. Husté vlasy mělo spletené do dvou rovných, po obou stranách hlavy poněkud odstávajících copů.

Když Karl vešel do chodby, přivítalo ho útulné teplo a světlo. Měl jste dobrou cestu? zeptalo se děvče, a Karl chtěl nejprve vylíčit, jak si na odbočce nevěděl rady, ale pak jen přikývl. Děvče ho doprovodilo do recepce, požádalo o chvilku strpení a vzdánilo se. Krátce nato se zezadu přišoural starý tělnatý muž v pantoflích. Podle tahu kolem brady Karl poznal, že to asi bude otec děvčete, a vzpomněl si, že když mu žena v cestovní kanceláři sdělovala jméno hotelu, zmínila se také o jeho ‚domácké atmosféře‘. Hoteliér se postavil za pult, vzal z držáku pero a pohlédl na Karla: Prosím? řekl pak, a Karl udal své jméno. Muž otevřel tlustou knihu, prstem v ní začal hledat, na jednom místě se zastavil a přesunul knihu ke Karlovi, aby se podepsal. Nakonec sejmul z háčku klíč a podal jej přes pult Karlovi. Druhé patro, řekl, vpravo hned za prosklenými dveřmi, na začátku chodby. Opřel se lokty o pult, položil hlavu do dlaní a čekal, až se Karl vzdálí.

Úzkými dřevěnými schody vystoupal Karl do druhého patra, kde bylo cítit vlhkou vlnu. Zabočil do chodby. Jeho pokoj byl hned první v řadě, jak mu to hoteliér popsal, malá útulná místnost ve venkovském stylu. Na stolku u okna stála kytice čerstvých květin. Karl uložil kabelu vedle postele, také příruční kufřík, kabát pověsil do skříně, vyzul si boty a s požitkem se vrhl na matraci, která se krátce zhoupala. Ruce zkřížil za hlavou a na chvilku zavřel oči. Vtom se ozvalo zaklepání. Karl se vyděšeně posadil, jako by byl přistižen při něčem nedovoleném. Ano, prosím! zvolal, a dovnitř vstoupilo děvče, které mu předtím otevřelo dveře. Pane Müllere, kdy byste chtěl ráno snídani? zeptalo se a stydlivě vysunulo ramínka, aby schovalo svá na tak hubené tělo příliš velká prsa. Karl najednou dostal chuť zatahat děvče za copy, ale silně, jak to dělával jako kluk, dokud se holky nerozbrečely. Ale včas se ovládl, položil ruce na kolena a řekl jen: Rád bych tak kolem půl osmé.

Když sešel dolů na večeři, byl v lokále jediným hostem. Za výčepem stálo mladé děvče a leštilo utěrkou sklenice. Karl se posadil za rohový stůl, položil na něj ruce a natáhl nohy. Děvče k němu přišlo a podalo mu jídelní lístek. Jedno pivo, slečno, prosím. Děvče se vrátilo k výčepu. Do místnosti mezitím vešla malá obtlouklá žena v pracovní zástěře, postavila se za pult k děvčeti a vyměnila s ním pár slov. Pokynula hlavou směrem ke Karlovu stolu, děvče umístilo sklenici piva na podnos a zamířilo k němu. Postavilo ji před Karla, chvíli zůstalo nerozhodně stát, dívalo se k zemi a k prsům tisklo prázdný podnos jako štít. Karl se nejprve domníval, že čeká na objednávku, a tak se snažil rychle přečíst jídelní lístek. Ale děvče najednou odsunulo jednu ze židlí a přisedlo si k němu. Matka se ptá, zda se vám váš pokoj líbí, řeklo tiše. Karl si všiml, že se k nim žena dívá. Ale ano! Je velmi příjemný! odpověděl a přikývl směrem k ženě. Poslyšte, začal pak, není to tu v zimě bez hostů moc opuštěné? a pokoušel se zachytit dívčin pohled. Opuštěné to tu někdy je, připustilo děvče, ale teď jste tu přece vy, řeklo a podívalo se mu do tváře. Ano, teď jsem tu já, přisvědčil Karl a prohlédl si jeho oči, které nebyly nijak krásné, trochu nažloutlé, jako by děvče trpělo nějakým jaterním neduhem.

Mezitím vešel do lokálu i otec, prohodil se ženou pár slov a pak přistoupil ke Karlovu stolu. Už jste si vybral, pane Müllere? Karl na to během hovoru s děvčetem úplně zapomněl. Rychle přelétl jídelní lístek a jmenoval první jídlo, které mu padlo do očí. Z rozpačitosti se

začal potit, uchopil sklenici a velkými doušky se napil. Muž se postavil za výčepní pult, vzal do ruky utěrku, kterou tam položila jeho dcera, a pustil se místo ní do utírání sklenic, nespouštěje přitom Karlův stůl z očí. Karl nervózně žmoulal prsty okraj papírové krempy pod svou sklenicí.

Zdejší zvířata jsou velmi rozmanitá..., spustilo náhle děvče, napřímilo se a vystrčilo velká ňadra. Teď ovšem většina z nich zalézá před zimou do nor, nebo se zahrabe v hromadách listí..., například plchové a plšáci lískoví..., pro sokola je pak těžké najít nějakou potravu, jsou tu ještě kánata a luňáci..., a děvče začalo vypočítávat všechno, co je napadlo. Jako cvičený pudl, pomyslel si Karl, zíral na dívčina ňadra a cítil cibulovou vůni, vycházející jí z podpaží.

Mám si rozpustit vlasy? zeptalo se najednou děvče a hned vzalo za jeden cop, svléklo z něj gumičku a prsty vjelo do pletence vlasů, aby je rozpletlo. Totéž provedlo na druhé straně hlavy, a pak jí zatřásl, aby své jinak bezbarvé a matné vlasy rovnoměrněji rozdělilo.

Žena přinesla talíř salátu a postavila ho před Karla. Ten o něj vlastně moc nestál, ale teď do něj stydlivě píchal vidličkou a vkládal si listy do úst, až mu z koutků kapala šťáva. Děvče sedělo u stolu mlčky a pohrávalo si s prstýnkem na levé ruce. Zatímco Karl dál žvýkal, ukázal na něj hlavou a zeptal se, zda už má snoubence. Ano, přikývlo rychle děvče, snoubence už má. Je tady nahoře v lese hajným. Proto to všechno vím, taky o zvířatech, on mi to podrobně vysvětlil, a někdy mě taky vezme k sobě nahoru na posed, pozorujeme spolu srnky a jeleny a v zimě jim dáváme do krmítek kaštaný a kukuřici nebo seno...

Žena donesla jídlo a krátce pohlédla na dceru. Děvče zmlklo. Nechte si chutnat! řekla žena, ještě chvíli postála u stolu a přejela si rukou po zástěře. Vy ale musíte mít hlad, řeklo děvče, když matka odešla, a podívalo se na Karla, který jídlo jako obvykle hltal. Karl pocítil pálení žáhy, ale jedl čím dál rychleji, chtěl totiž lokál co nejdřív opustit, chtěl opustit to tiché děvče i jeho rodiče, kteří z něho nespouštěli oči. Napětím už ho bolel celý krk. Sotva dojedl poslední sousto, zdvihl se, a děvče s ním. Karl viděl, že matka udělala rukou mrzutý pohyb, jako by chtěla dát dceři povel, aby ho zadržela. Ale Karl jen otevřel ústa, zívnu a řekl: jak je unavený, to dobré těžké jídlo, a zítra ho zase čeká dlouhá cesta... Pak rychle vyšel na chodbu, jako by se bál, že za ním vyběhnou a přivedou ho zpět, třeba na taneček nebo partičku karet.

Když se ocitl ve svém pokoji, uvědomil si, jak je opravdu unavený. Krátce si opláchl obličej a ještě si chtěl projít podklady na příští den, jenže brzy mu začala padat víčka. Zhasnul a zavrtal se do peřin. Neuplynuly ani dvě minuty, když najednou zaslechl na chodbě kroky. Třeba je to jeden z dalších hostů...? uvažoval. Ale kroky se zastavily před jeho dveřmi. Karl zatajil dech. Dokonale se probudil. Ticho. Ticho. Pak se kroky opět vzdálily, pomalu, tiše, jakoby po špičkách prošly chodbou, sešly po schodech dolů, dřevo zavržalo, až už je Karl neslyšel.

Druhého dne se probudil na propocené prostěradle. Téměř vůbec nespál. Převaloval se na matraci, protože celou noc slyšel jakési klepání na zdi za topením, jako by narážel kov na kov, neustálé bušení, připomínající rytmus tlukoucího srdce, tep hotelu, a trubky jako by byly tkány z žil a cév, proplétajících se zdmi, ve všech protékala krev hustá jako med. K tomu neustálé vrzání dřeva, crčení sněhu uvolňujícího se ze střechy, šum splachování někde na záchodě. Místy se mu krátce podařilo usnout, a pak viděl děvče s jeho copy, jak se k němu naklání se svými velkými ňadry, až úplně blízko k obličejí. To se pak vyděsil a měl za to, že zase slyší na chodbě kroky. Ale nic, jen neustálé klepání ve zdi. Jednou po takovém snu vstal a otevřel dokořán střešní okno, až se dovnitř jako kosa zařízal ledový vzduch, a sníh z jeho okna vypadal jako alabastr.

Karl nesnídal a napůl v chodu do sebe jen hodil šálek kávy, který mu podala hoteliéřova žena. Děvče nebylo nikde vidět. Nechal mu ležet na nočním stolku malou bankovku spropitného, byl si jistý, že bude muset pokoj po něm hned zase uklidit, a včera mu tam také nechalo květiny. Vyrovnal na recepci účet a opustil hotel.

Příkrov mraků se protrhl a sníl se teď pod temně modrou oblohou jen třpytil. Bílá vrstva pokrývala i jeho vůz, vedle nějž stálo pořád ještě to druhé auto. Karl letmo otřel rukávem skla. Otevřel dveře u řidiče, hodil cestovní kabelu na zadní sedadlo a posadil se za volant. Příruční kufřík si položil na kolena a vyjmul papíry, nad nimiž včera večer usnul. Pak uspořádal vzorky léků, které chtěl později ve vsi rozdat v ordinacích lékařů. Tuhle práci miloval. V ordinacích bylo všechno pěkně čisté, bílé a hygienické. Také ženy na příjmu. Pokaždé, když se představil, přivítaly ho vymydleným úsměvem: Karl Müller, telefonovali jsme spolu! A pak říkal jeho hlas věty, a ty věty byly vzduch, který jeho ústa rozpochybovala, dech, který byl vzduchem a vlhkostí. Až ženám přebíhal mráz po zádech, když tak mluvil, viděl to, cítil, když se za ním dívaly, zatímco kráčel do ordinace. Ve svém bílém oblečení pro něho představovaly džbány čerstvého mléka, panenské, hygienické a čisté, příliš čisté pro jeho ruce, které byly neustále špinavé; a jejich šaty byly jako listy lilie, které je ovíjely v celé jejich nevinnosti.

Nejednou, když seděl v kanceláři za psacím stolem a prsty měl celé zamaštěné od neustálého listování v papírech, když mu naběhly samým klepáním do kláves počítače, nemohl jinak a musel se rozběhnout do umývárny, aby si je vyčistil, důkladně, do nejmenších pórů, až se za ním šířil šepot, lidé si šuškali po celé chodbě, gestikulovali za jeho zády a ukazovali si na hlavu, cítil to horce v zátylku, ani se za nimi nemusel ohlížet. V takových dnech mu špína tak vězela pod kůží, že voda a mýdlo na umytí rukou nestačily. Pak bral kartáček na nehty a drhnul si kůži tak dlouho a silně, až popraskala a byla celá rozbolavělá a v žádném jejím záhybu se nemohlo ukrýt jedině smítko.

Karl věnoval lékům ještě krátký pohled, pak všechno složil a kufřík přendal na zadní sedadlo. Když se ale teď pokusil nastartovat, nešlo to, motor ani po několika pokusech nenaskočil. To je tím mrazem, uvědomil si Karl, mrazem, který se na slunci tisíckrát odrážel ve sněhových krystalech, tak jasně, až ho to oslňovalo, musel zavřít oči a v důlcích hned ucítil bolest. Sklopil okenní clonu, povzdychl si, a nakonec vystoupil z auta a vrátil se do hotelu.

Hoteliér se opíral, jak bylo jeho zvykem, lokty o recepční pult, hlavu složenou v dlaních, a svým objemným tělem vyplňoval celou recepci. Pohlédl na Karla, jako by ho už čekal. Moje auto..., začal Karl, nechce naskočit. Byl by nějaký taxík...?! Samozřejmě, skočil mu muž do řeči. Odpoutal se od přepážky a zašel dozadu. Vzal do ruky telefon a zvolil číslo. Karl viděl, jak muž s někým mluví, a pak uviděl, že se ve dveřích do kuchyně objevila jeho žena a pozorovala ho. Hoteliér položil sluchátko, mrkl na ni a vrátil se k pultu. Nebude to trvat dlouho, řekl Karlovi, zase se zeširoka předklonil přes recepční pult a opřel své silné paže o dřevo. Žena mezitím zmizela někde vzadu. Karl muži s díky přikývl a vyšel ven, aby si během čekání ještě prohlédl auto.

Sluneční světlo se na čerstvě napadaném sněhu třpytilo ještě pronikavěji. Slunce teď stálo vysoko. Karl se zlobil, že nechal tmavé brýle doma na komodě. Zledovatělou kapotu otevřít nedokázal, a tak se posadil zpátky do auta a zavřel oči před oslepující září. Když se opět podíval na hodinky, uběhla asi půlhodina. Všiml si, že postranní označení silnice už úplně zakrývá sněhová přikrývka, takže člověk ani nemohl tušit, kde je. Ale sem k hotelu jezdí

taxikáři určitě často, říkal si Karl, na sních budou jistě v těchhle výškách zvyklí, a s vhodně vybaveným autem... Ale když ani po hodině taxík nepřijížděl a Karl navíc začínal na chladném sedadle mrznout, rozhodl se, že se vrátí do hotelu a zeptá se, co a jak.

Vzhledem k oslňujícímu slunečnímu svitu ho neudivilo, že jsou žaluzie spuštěné, ale vchodové dveře byly zamčené, a tak Karl několikrát stiskl zvonek. Nikdo neotvíral. Zaklepal do dřeva klouby sevřené ruky, pak zavolal, a nakonec zabušil do dveří pěstí. Ale nikdo se neozýval. Karl zašel za dům, kde byly na terase ještě jedny dveře. Ale i tady byly spuštěné žaluzie, přestože tu všechno leželo ve stínu, a dveře na terase byly stejně zamčené jako dveře u předního vchodu. Třeba tu mají právě polední přestávku? uvažoval Karl, možná si šli na chvíli lehnout? Rozhodl se, že se posadí zpátky do auta a bude čekat. Ale brzy z něj zase vylezl a dupal kolem ve sněhu sahajícímu mu až po kolena, aby se zahřál. Bylo pomalu půl dvanácté a taxík pořád nikde. Také polední přestávka jako by nebrala konce, nikdo neotvíral a rolety zůstávaly spuštěné. Jen slunce překročilo svůj zenit a pomalu klesalo k oblým vrcholům hor. Ještě jednou se Karl rozběhl k hotelu, volal a vrážel nohou do dveří, bušil pěstí do okenních žaluzií. Nakonec pochopil, že mu nezbude nic jiného než vypravit se do obce pěšky, než se začne stmívat.

Šlo se mu ale ztěžka ve sněhu, který mu pomalu sahal ke kolenům, boty měl brzy promočené, ponožky a nohy ledové. V obci chtěl najít nějakou dílnu a nechat si vůz odtáhnout. Proč se na to nezeptal hned, hoteliér by jistě znal nějaké číslo?! Karl se pokoušel dovolat mobilem na informace, ale neměl signál. Prošel lesem plným černých skeletů stromů a došel na mýtinu, kde bylo ještě víc sněhu. Navíc fičel mrazivý vítr a Karl vůbec necítil obličej. Ani si nevšiml, že mu teče z nosu. Cítil, jak mu ubývají síly, když vtom narazil na příkrou skalní stěnu, z níž pořád ještě visely silné rampouchy, stříbrně se třpytící na slunci. Karl štěstím padl na kolena. Teď věděl, že je na správné cestě. Na konci stěny bylo místo, kde se včera dotazoval obou turistů na cestu, teď už se musí držet jen vpravo a dojde do vsi. Vyrrazil a chvatně dupal bílým, křupajícím sněhem. Jednu chvíli měl pocit, že ho někdo pozoruje, a vyhlížel posed, na kterém sedí děvče se svým snoubencem lesníkem a pozoruje ho dalekohledem. V očních důlcích mu bušilo čím dál víc, připadalo mu, že klepání topení se mu teď přesunulo do hlavy, kov narážel na kov. Čím hlouběji slunce klesalo, tím větší byla zima. V krajině už ležely namodralé stíny. Karl šel stále těsně podél skalní stěny. Ušel asi kilometr, když zahlédl její konec. Pokusil se o běh, uklouzl, zase se zdvihl, a pořád si říkal vpravo, drž se vpravo a brzy budeš dole, brzy budeš sedět v teplém hostinci před kouřící sklenicí grogu. Ale když se nějakou dobu držel vpravo, všiml si, že cesta zase začíná stoupat. Spletl se snad? Vydal se nakonec špatným směrem? Zastavil včera na jiném místě skalní stěny? V dálce teď rozpoznal jakýsi přístřešek a vydal se k němu, aniž vlastně věděl, co tam hledá. Ale něco ho k němu přitahovalo, něco, co tam nepatřilo, a brzy poznal, co zprvu rozeznával jen neurčitě. V přístřešku na zemi dřepělo cosi zachumlaného, a když Karl došel blíž, spatřil oba turisty, kterých se včera ptal na cestu. Bledé, voskové tváře, tiskli se jeden k druhému, jako by spali, žena s hlavou na mužově rameni, zavřená víčka pokrytá ledovými krystalky. Karl poklekl k muži, a jako by to k něčemu bylo, uchopil ho za límec a silně s ním zatřásl. Muži přitom vypadl z kapsy nějaký kovový předmět, a když jej Karl zdvihl, držel v ruce klíčky od auta. Vzpomněl si na vůz, který stál u hotelu vedle jeho auta, a pak mu vytanulo na mysl, jak hoteliér na svou ženu zamrkal, když ukončil telefonní hovor.

Karl zastrčil muži klíček zpátky do kabátu a zdvihl se. Vyhrnul si límec až k uším, zastrčil ruce hluboko do kapes a paže přitiskl k tělu. Pak pokračoval v cestě lesem. A nad

rozlehlou, bledou krajinou, v níž teď Karl mizel jako prchavý stín, se mezitím rozlila chladná zář měsíce.